

Het zomerhuis

(Proposals)

Romantische komedie in twee bedrijven

door

NEIL SIMON

vertaling

Nicolet Steemers

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HET ZOMERHUIS – PROPOSALS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **NEIL SIMON** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1998 by Neil Simon, Ellen Simon and Nancy Simon
Copyright translation: © 1999 by Neil Simon
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Clemma Diggins; vrouw, midden veertig
Burt Hines; man, vijfenvijftig jaar
Josie Hines; vrouw, drieëntwintig jaar
Ken Norman; man, midden twintig
Ray Dolenz; man, midden twintig
Annie Robbins; vrouw, zevenenveertig
Vinnie Bavasi; man, midden twintig
Sammii; vrouw, voor in de twintig
Lewis Barnett; man, rond de vijftig

Het stuk speelt zich af vlak bij een reservaat in de bergen bij Pocono, Pennsylvania.

DECOR:

De buitenkant van een eenvoudig, maar gezellig zomerhuisje in de bergen bij Pocono, in Pennsylvania. Het is oud en van hout, met een plat dak voorzien van kiezels, en een veranda. Op de eerste verdieping een balkon, waarop een schommelstoel en een tweezitsbankje dat ook kan schommelen.

In de tuin bevindt zich een grote boomstronk, die recht is afgezaagd en nu dienst doet als tafeltje. Aan beide kanten staan twee rotan stoelen. Rondom het huis staan bomen en struiken. Aangezien men het snoeien opgegeven heeft, is het een wildernis geworden.

Links op het toneel bevindt zich een open plek in het bos, dat toegang geeft tot een pad.

De entree van het huis is onzichtbaar, want we bevinden ons aan de achterkant van het huis. We horen auto's komen en gaan, maar we zien ze niet.

Men kan de achtertuin bereiken via een pad naast het huis, of door het huis zelf.

Het is eind augustus en de zon is al bijna een uur onder.

Het licht op de veranda en de lampen in huis zijn aan.

EERSTE BEDRIJF

Scène 1

Clemma Diggins, een Afrikaans-Amerikaanse, midden veertig, komt op via het pad aan de zijkant van het huis. Ze draagt een dunne jurk, en over haar schouders hangt losjes een trui om haar armen warm te houden. Ze heeft een haarband in en loopt op slippers. Ze kijkt naar het huis alsof ze het voor het eerst ziet. Ze kijkt naar de lucht en trekt de trui wat dichtër om haar schouders. Als ze praat, is dat hoorbaar voor het publiek, maar het klinkt alsof ze in zichzelf praat.

Clemma: ...Rond deze tijd van het jaar denk ik meestal aan dit huis...en rond deze tijd 's avonds...en bij dit weer. Als het weer kouder wordt en de warmte uit je botten trekt, als je weet dat de zomer voorgoed voorbij is...Ik weet niet of dit huis er nog staat. Als dat wel zo is, zal het er niet veel anders uitzien dan nu, want het is in al die tweeëntwintig jaar dat ik er geweest ben, geen spat veranderd...Een ding heeft me altijd verbaasd. Er zijn in de wereld zo'n twintig...dertig miljard vogels? Allerlei soorten vogels. Ze worden bij bosjes tegelijk geboren en ze sterven bij bosjes...Hoe kan het dan dat het hier niet helemaal vol ligt met dooie vogeltjes? Ze leven niet zo lang als mensen. Dus je zou toch denken dat je, als je het huis uit kwam, een paraplu zou moeten opsteken om te voorkomen dat ze allemaal op je kop terecht komen...Toen ik hier werkte voor meneer Burt Hines en zijn gezin, barbecue'den we vaak hier. Nog nooit een dooie vogel in mijn barbecue-saus zien vallen...Als mensen sterven, gaat dat niet zomaar aan je voorbij. Er is altijd wel een of ander familielid dat 's nachts begint te schreeuwen...Toen mijn tijd gekomen was, gleed ik gewoon rustig weg in bed...De meeste mensen zouden een aardig bedrag neer willen tellen om op zo'n manier het tijdelijke met het eeuwige te verwisselen....het probleem met sterven in je slaap is, je weet niet dat je bent dood gegaan. Je hebt het gedeelte van het wegglijden gemist...je probeert de volgende ochtend wakker te worden en het lukt niet...Ik stierf op mijn tweeënnegentigste, en in mijn familie is dat vrij jong...Maar de mensen waarvoor ik werkte, vooral Meneer Hines, was pas vijfenvijftig toen hij ziek werd, en die man deed geen enkele poging om het onvermijdelijke uit te stellen. *(Burt Hines, 55, komt het huis uit, kijkt naar de lucht, kijkt dan rond om er zeker van te zijn dat hij alleen is. Hij loopt naar een van de rotan stoelen bij de boomstronk en gaat zitten.)* Daar gaat-ie. Let op. *(Burt haalt een sigaret uit de zak van zijn overhemd en steekt hem*

tussen zijn lippen) Begrijpt u wat ik bedoel? Hij had net zo goed gelijk de loop van een geweer in zijn mond kunnen steken. (*Burt steekt zijn sigaret aan en neemt een trekje*)...Goed, een sigaret werkt dan wel niet zo snel als een kogel...maar hij heeft geen haast. Hij heeft nog wat aardse zaken af te handelen voordat hij in een gat in de grond verdwijnt waar hij nu al voor heeft betaald....dit is allemaal zo'n veertig, vijftig jaar geleden...toen zat de wereld anders in elkaar...in sommige opzichten misschien beter, in sommige misschien slechter....In die tijd was ik een neger...nu zouden ze dat kleurling noemen...of wat dan ook, ik weet het niet precies. Maar nu, op dit moment, ben ik wat ik toen was: een hardwerkende vrouw die haar best deed om het leven te redden van een lieve, goede man, zodat hij niet voortijdig uit de lucht zou vallen. (*ze beweegt zich langzaam in de richting van Burt, die staat te roken. Clemma stamp hard met haar voeten op de grond*) Betrapt!!...Ik wist het. Ik wist dat als ik maar lang genoeg in de struiken zou wachten, dat ik u zou betrappen met een sigaret in uw mond!

Burt: (*grijpt naar zijn borst*) Jezus, Clemma. Ik schrik me wezenloos.

Clemma: Wat heeft de dokter tegen u gezegd over roken? Heeft u nog niet genoeg hartaanvallen gehad dit jaar? 'Het gaat om uw leven, Mijnheer Hines', heeft hij dat niet gezegd?

Burt: Nee. Hij zei dat roken niet half zo slecht is als door een gek in de bosjes de stuipen op het lijf gejaagd te worden...Ik dacht dat je naar bed was gegaan.

Clemma: Dat had ik ook gezegd, maar ik heb me in de struiken verstopt om u te kunnen betrappen. (*steekt haar hand uit*) Geef hier.

Burt: Nog een laatste trekje.

Clemma: (*knikt*) Precies. Uw laatste trekje....ik begrijp niet waarom u zo'n haast maakt om in de hemel te komen, want daar mag helemaal niet gerookt worden. (*Burt neemt nog een trekje.*) Oké, dat was uw laatste. Geef maar.

Burt: Houd op met dat bazige gedoe, Clemma.

Clemma: Goed. Maar denk eraan wat ik u gezegd heb. Nog een hartaanval en ik stop. Ik ben zevenendertig jaar oud en ik heb wel wat beters te doen dan toe te kijken hoe een man steeds naar zijn borst grijpt en met zijn voeten in de lucht trappelt.

Burt: Tien jaar geleden was je zevenendertig.

Clemma: Juist. En over twintig jaar ben ik nog steeds zevenendertig. Ik heb een leeftijdsloos gezicht. (*steekt haar hand weer uit*) De laatste keer voor ik mijn koffers pak. (*Burt geeft haar de sigaret. Ze loopt weg en doet alsof ze het huis in wil lopen, maar ze blijft op de veranda zitten en neemt een trek van de sigaret*) Er zit niet eens een filter aan.

U kent alle korte weggetjes naar het kerkhof, waar of niet?

Burt: Ik wist dat je dat zou doen. Je bent een nog ergere roker dan ik.

Clemma: (*schudt haar hoofd*) Ik hoor niet in uw klassement thuis. Ik ben een roker van overgebleven peukjes. En u laat nog niet genoeg over om een vrouw een fatsoenlijke hoest te bezorgen.

Burt: Oh, nee? En wie hoor ik dan altijd op jouw kamer hoesten?
(*Clemma drukt de peuk uit op haar schoenzool en stopt hem in de zak van haar sweater*)

Clemma: Maakt u zich maar geen zorgen over mijn hoestje, want dit meisje is niet van plan dood te gaan voor haar drieënnegentigste.

Burt: Mooi. Dan gaan we samen.

Clemma: Dat hoopt u. Mijn wens is tenminste gegarandeerd. Die zigeunervrouw heeft mijn hand gelezen. (*steekt haar hand uit, palm omhoog*) Kijk. Ik heb een levenslijn die zo lang is, dat hij via mijn benen weer terug loopt naar mijn hand.

Burt: Ik heb mijn hand ook eens laten lezen. Die vrouw zei dat mij een grote carrière in de amusementsindustrie te wachten stond.

Clemma: Ziet u nou wel. De waarheid dus.

Burt: Het verkopen van decors voor televisie is niet wat ik een grote carrière in de amusementsindustrie noem.

Clemma: U wilt alleen maar de negatieve kant van dingen zien. Alle Joodse mannen doen dat...U praat niet genoeg met God, dat is uw probleem.

Burt: Misschien heb je gelijk. Ik word wat lui. Zal ik zondagochtend met je meegaan naar de kerk?

Clemma: Uh uh. Nee, Meneer. God heeft niet al die moeite gedaan om u Joods te maken en dan in mijn kerk te gaan zitten...ik mag Joodse mensen graag...het bidden is goed, maar hun kookkunst is verschrikkelijk.

Burt: (*loopt naar Clemma. Omhelst haar*) Ik hou echt van je, Clemma. Ik heb altijd al van je gehouden. Hopelijk word je daar niet zenuwachtig van?

Clemma: U verkeert niet bepaald in een conditie om zenuwachtig van te worden.

Burt: Wacht maar af. Ik zal dansen op de bruiloft van Josie...met jou.

Clemma: Als er een bruiloft komt.

Burt: Hoe bedoel je? Denk je dat Josie en Kenny niet gaan trouwen?

Clemma: Het zijn mijn zaken niet.

Burt: Oh, jawel. Jij bent degene die ze in vertrouwen neemt, niet Mevrouw Hines.

Clemma: Mevrouw Wie?

Burt: Sorry. Mevrouw Robbins. Nou zijn we al drie jaar gescheiden en

ik blijf het verkeerd zeggen.

Clemma: Het enige dat u verkeerd hebt gedaan, is die vrouw te laten gaan. Toen u nog getrouwd was, heb ik u nooit naar uw borst zien grijpen.

Burt: Je hebt me nog niet verteld wat je dacht over de bruiloft van Josie en Kenny.

Clemma: Ze gaat helemaal niet met hem trouwen.

Burt: Ze zijn verloofd. Heeft ze jou verteld dat ze niet met hem gaat trouwen?

Clemma: Dat was niet nodig. Ik houd dat kind al in mijn armen vanaf haar geboorte. Ik zie hoe ze naar hem kijkt.

Burt: Hoe dan?

Clemma: Verloofd, maar niet getrouwd...Het wordt koud. Ik ga naar binnen. U kunt ook maar beter naar binnen gaan, als u een beetje op uw gezondheid wilt letten.

Burt: Ik heb een trui aan.

Clemma: Geen probleem. Die trekt de begrafenis ondernemer u wel uit.
(Clemma gaat het huis in. Josie Hines komt op. Ze is buiten adem. Ze draagt een korte broek, gymschoenen zonder sokken en een shirt van haar vader. Ze heeft een atletisch lichaam, bruisend van gezondheid en vitaliteit. Ze is 23, knap en heeft een intelligent, sterk gezicht. Ze heeft een stick bij zich die ze heeft gevonden in het bos.)

Josie: Waar hadden jij en Clemma het over?

Burt: Het huwelijk.

Josie: *(knikt)* Gaan jullie samen verder?

Burt: Nee. Jij en Kenny wel?

Josie: *(kijkt de andere kant op)*...Niet echt.

Burt: Waar is hij?

Josie: Hij is nog daarginds. Hij komt eraan.

Burt: Wat is er aan de hand, Josie?

Josie: Vind je me een heel erge heks als ik mijn verloving met Kenny verbreek? *(Burt draait zich om, kijkt naar de deur waardoor Clemma naar binnen is gegaan, dan weer naar Josie)*

Burt: Nee. Maar ik zou wel erg verbaasd zijn....wat is er gebeurd?

Josie: Hou je vast.

Burt: Of heb je dat net gedaan? *(Josie knikt)* Daarnet? *(ze knikt)* In het bos? *(ze knikt)* Oh, wat erg.

Josie: Oh, God, Pa, ik voel me zo afschuwelijk.

Burt: Nou, dat is ook niet gemakkelijk, om zoiets te moeten zeggen.

Josie: Je had zijn gezicht eens moeten zien. Je kunt je gewoon niet voorstellen hoe gekwetst hij was.

Burt: Toch wel.

Josie: Oh, neem me niet kwalijk. Ik dacht er even niet bij na. Soms vraag ik me af wiens genen ik heb, en dan word ik heel bang.

Burt: Je hebt niet de genen van maar een ouder. Als ik alleen die van mijn moeder had gehad, dan zou ik een meter zestig zijn geweest, en me zorgen hebben gemaakt of iedereen wel genoeg te eten kreeg. *(hij kijkt zoekend rond, naar Kenny)*...Is alles goed met Kenny?

Josie: Ik denk het niet. Wil jij met hem praten?

Burt: En wat moet ik dan tegen hem zeggen?

Josie: Dat ik hem niet waard ben.

Burt: Wie zou dat nou ooit geloven?

Josie: Hoe kon Ma zo stom zijn om jou ooit te verlaten?

Burt: Ik was stom genoeg om het te laten gebeuren. *(Ken Norman komt op uit het bos. Hij ziet er terneergeslagen uit. Hij is midden twintig, tamelijk netjes, maar aantrekkelijk, en op het moment vecht hij tegen zijn wanhoop)*

Kenny: *(verbaasd dat hij Burt ziet)* Oh, hallo, Meneer Hines.

Burt: Oh, Kenny. Hallo....hai. Ik heb het ineens erg koud...heb jij het ook koud, Kenny?

Kenny: Nee.

Burt: Josie?

Josie: Nee.

Burt: Ach, dat komt omdat jullie jong zijn. Je jeugd behoedt je voor zoveel ellende, geloof me, Kenny... Maar goed, ik ga maar eens naar binnen. Het wordt koud. Tot ziens. *(Burt gaat naar binnen)*

Josie: *(tegen Kenny)* Alles goed met jou?

Kenny: Goed?...Oh, ja...ja...alles goed...ja...nee, niet waar...maar dat komt wel weer...ooit.

Josie: *(knikt. Weet niet wat ze verder zeggen moet)*...Kenny?

Kenny: Ja?

Josie: ...Wil je een biertje?

Kenny: In plaats van een bruiloft? Nee...

Josie: Nou, ik ben wel aan een biertje toe. *(Josie staat op. Ze kijkt hem aan, wil iets zeggen. Het lukt haar niet. Ze draait zich om en gaat het huis binnen. Kenny pakt haar stick op, kijkt ernaar, zwaait het ding een paar keer door de lucht, breekt dan, in een vlaag van woede de stick op zijn knie in tweeën. Hij breekt de beide uiteinden nog een keer doormidden en werpt de stukken het bos in. Josie komt naar buiten met een fles bier. Ze drinkt rechtstreeks uit de fles)*

Josie: God, ik ben gek op bier. Ik zal er ooit wel moddervet van worden.

Kenny: Ja.

Josie: Nee, echt waar. Dan krijg ik van die enorme heupen, alsof ik met tennisballen in mijn zakken rondloop. Lillend vlees. Kleine

varkensoogjes in een opgeblazen gezicht en knobbelknieën, en de rest van mijn leven zal ik dan wel grote Hawaii-shirts moeten dragen.
Kenny: Probeer je me af te schrikken, Josie? Probeer je me voor te spiegelen dat je tweehonderdtachtig pond gaat wegen?...Dat kan mij niets schelen. Laten we gewoon trouwen, dan koop ik wel groter meubilair.

Josie: *(laat het erbij zitten, kijkt rond)* Waar is mijn stick gebleven? Heb jij mijn stick gezien?

Kenny: Nee.

Josie: Echt niet? Ik had hem hier neergelegd.

Kenny: Ik heb hem gebroken.

Josie: Heb jij mijn stick gebroken?...Waarom dan?

Kenny: Nu was ik eens aan de beurt om iets kapot te maken.

Josie: Oh, het geeft niet. Ik neem het je niet kwalijk dat je me haat.

Kenny: Je HAAT? Ik hou van je. Ik hou al van je vanaf het moment dat ik je zag.

Josie: Ik bedoel, ik ben degene die de verloving verbroken heeft, dus zou ik het logisch vinden als je me nu haat.

Kenny: Het spijt me dat ik je moet teleurstellen, maar dat is niet zo....Ik haat het leven, de wereld. Ik haat de mensheid. Ik haat ieder schepsel dat vliegt of kruipt, maar ik hou van jou. *(Josie steekt haar hand naar hem uit en aait de rug van zijn hand)*

Josie: Kenny, ik hoop dat we wel altijd...

Kenny: Alsjeblieft! Nu niet zeggen dat je hoopt dat we altijd vrienden zullen blijven...

Josie: Sorry.

Kenny: Waarom heb je zo lang gewacht, waarom heb je niet eerder gezegd dat je wilde kappen?

Josie: Maar ik had je toch al eens een brief geschreven, twee maanden geleden op school?

Kenny: Dat was geen brief. Dat was een gedicht. En waar stond dan dat je de verloving wilde verbreken?

Josie: Dat stond in het gedicht. In metaforen, maar het stond er wel. Heb je het niet gelezen?

Kenny: Jawel. 'Verstilde vergezichten, samenpakkende wolken, catatonische grijnzen die niet kunnen spreken?...' Zo verbreek je misschien een verloving met Keats of Shelley. Ik ben een rechtenstudent.

Josie: Ik heb nog andere brieven geschreven, maar ze nooit verstuurd omdat ik het laf van mezelf vond dat ik het je niet recht in je gezicht durfde te zeggen.

Kenny: Maar het was helemaal niet recht in m'n gezicht. Je stond achter

me en je porde in mijn rug met die stick. 'Zou je het heel erg vinden, Ken, als we niet gingen trouwen?'...en maar porren met dat ding. 'Of ik het heel erg zou vinden?'...Wat moet dat voorstellen? Een beleefde formulering? Heb je dat soms van je moeder geleerd? Heeft zij je soms gezegd: 'Josie, als je ooit een verloving verbreekt, ga dan achter de man in kwestie staan, por hem met een hockeystick in de rug en zeg; "zou je het heel erg vinden...?'

Josie: Neem me niet kwalijk. Ik flapte het er zo uit.

Kenny: Nee. Ik zag dat je je stick zocht. Waarom een stick?

Josie: Ik wilde je aandacht trekken.

Kenny: 'Zou je het heel erg vinden als we niet gingen trouwen' was afdoende geweest om mijn aandacht te trekken...daar had je echt die stick niet bij nodig. *(Kenny wrijft zijn nek)*

Josie: Je hebt gelijk.

Kenny: Waarom vandaag, Josie? Waarom niet eerder?

Josie: Ik weet het niet. Ik denk dat ik heb gewacht tot ik er absoluut zeker van was dat het een slecht idee zou zijn als we met elkaar trouwden....God, wat is dit moeilijk, Kenny. Ik geef heel veel om je. Echt waar. Ik voel zoveel voor je.

Kenny: Ik begrijp niet waarom je 'ja' hebt gezegd. Als je 'nee' bedoelde, waarom zei je dan 'ja'?

Josie: Omdat het destijds een goede keuze leek. Ik vond je geweldig. Dat vind ik nog steeds. Je bent zo intelligent. Zo betrokken. Politiek geëngageerd. En je hebt fantastische ouders...Vooral je moeder. Ik voel me meer met jouw moeder verbonden dan met die van mezelf. En ik werd geloof ik door dat alles meegesleept...dus toen je me vroeg op die dansavond van de Democraten, dacht ik: 'Niet te geloven, dat zo'n fantastische vent mij wil hebben'...Ik geloof dat ik me nooit goed had gerealiseerd dat het dan ook de bedoeling is dat je trouwt.

Kenny: Ja, wat dacht je dan? Dat we eeuwig zouden blijven dansen bij de Democraten?

Josie: Ik vond het heerlijk om bij jou te zijn. Ik leefde jouw leven. Tot ik ontdekte dat er iets fout zat. Ik vergat namelijk mijn eigen leven.

Kenny: Vergeet mijn leven dan. Dat is totaal onbelangrijk. Ik leef mijn leven wel in m'n eigen vrije tijd.

Josie: ...Toen mijn moeder m'n vader verliet was hij verbijsterd. Hij hield van haar. Doet dat nog steeds. Ik weet wel dat het niet te vergelijken is, want zij hebben eenentwintig jaar samen geleefd...maar zelfs hij kwam erachter dat tijd alle wonden heelt. Dat het leven verder gaat. Hij heeft geleerd het te accepteren.

Kenny: Jee...daar knap ik van op, zeg. Nu weet ik tenminste waar ik me

op kan verheugen... Acceptatie.

Josie: Nee. Je hebt je leven voor je om je op te verheugen.

Kenny: Kun je je beslissing niet uitstellen tot het einde van de zomer?

Josie: Het zal niet meer veranderen.

Kenny: Was ik maar als je broer geboren.

Josie: Waarom?

Kenny: Dan kon ik altijd bij je zijn....maar als ik je broer was, en je hield van me op de manier die ik graag zou willen, zou dat een ongezonde verhouding zijn, dus laat maar.

Josie: Ik hou wel van je. Op mijn eigen manier. *(Josie slaat haar armen om Ken heen. Ze omhelst hem)*

Kenny: Mocht ik maar een wens doen, eentje maar...*(hij staat op het punt in tranen uit te barsten, beheerst zich, loopt weg)* Ik huil niet. Dat bewaar ik wel voor de terugweg.

Josie: Wil je dat ik je terug breng?

Kenny: Ja. De ultieme vernedering. Me afzetten voor de ogen van mijn moeder, die de uitnodigingen zit te schrijven.

Josie: Wat ga je tegen haar zeggen?

Kenny: Ik laat het mijn vader vertellen. Ze luistert toch al nooit naar wat hij zegt. *(hij kijkt haar aan)* Ik hou denk ik nog een paar maanden van je...daarna zal ik wel gaan afbouwen. *(Kenny wil weglopen)*

Josie: Kenny, wacht. *(hij draait zich om, kijkt haar aan)* Ik moet je je ring nog teruggeven. *(Josie begint haar ring los te maken)*

Kenny: Nee! Nee, niet terwijl ik toekijk! *(Kenny vertrekt. Josie gaat in de schommelstoel zitten, opgelaten over haar eigen gedrag. Burt komt in pyama, ochtendjas en pantoffels naar buiten)*

Burt: Ik wilde dat ik nog een andere dochter had.

Josie: Oh, God. Heb je zitten luisteren?

Burt: Ik heb geprobeerd niet te luisteren...dat is mislukt. *(Burt gaat naast Josie zitten)*

Josie: Vond je dat ik het goed aanpakte?

Burt: Ach, het had wat mij betreft ook wel zonder die stick gekund.

Josie: Hoe voelde jij je toen Ma zei dat ze je wilde verlaten?

Burt: Alsof een trein over me heen reed...omkeerde en nog een keer over me heen reed.

Josie: Dat klinkt wel alsof je het over Ma hebt, ja. Denderend over de rails, en haar eigen liedje op de stoomfluit blazend.

Burt: Beoordeel haar niet zo meedogenloos, Josie. Afgezien van het feit dat ze van me weg ging, is ze een geweldige vrouw.

Josie: Je kunt geen kwaad woord over haar horen, of wel?

Burt: Ik kan er niets aan doen. Ik slaap nog steeds in hetzelfde bed waar zij altijd in sliep...Helaas zal ze dat morgen niet doen. Ze komt

namelijk.

Josie: (*kijkt hem verbaasd aan*) Ik dacht dat ze in Parijs zat?...Vertel me nou niet dat je haar daar gebeld hebt?

Burt: Goed, dat zal ik niet vertellen.

Josie: Er is iets aan de hand. Je zou haar nooit vragen om vanuit Parijs over te komen als het niet belangrijk was...Vertel je mij wel alles?

Burt: Nee. Waarom zou ik jou alles vertellen?

Josie: Ik houd ook niets geheim voor jou.

Burt: Dat hoeft ook niet. Ik luister je gesprekken altijd af.

Josie: God, ik weet precies hoe ze eruit zal zien. Wat ze zal dragen.

Burt: Wat dan?

Josie: Jouw favoriete jurk. Alle sieraden die jij haar ooit gegeven hebt. Het parfum dat ze nooit op heeft, behalve morgen. Ze is zo berekenend. Ze is corrupt en ze manipuleert je. Ze vind het heerlijk om jou om haar vinger te winden.

Burt: Waarom zou ze dat heerlijk vinden? Ze is heel gelukkig met Walter.

Josie: Omdat ze graag wil dat je nog verliefd op haar bent. Ik kan het weten. Iets in mij wil ook dat Kenny verliefd op mij blijft. Is dat niet het walgelijkste wat je ooit hebt gehoord?

Burt: Nee. Maar wel het eerlijkste. Iedereen wil graag aanbeden worden. (*hij staat snel op. Wrijft in zijn handen*) Ga je spullen pakken. We gaan vissen.

Josie: Nu? Midden in de nacht? Clemma zou me vermoorden als ze wist dat ik je meenam.

Burt: Ze zal het niet in de gaten hebben. Ze is veel te druk met haar rook preventieprogramma. Als jij de hengels haalt, pak ik het aas.

Josie: Wat ben je toch slecht. (*Burt verdwijnt langs de zijkant van het huis. Josie pakt de hengels. Clemma komt het huis uit*)

Clemma: Wat is hier aan de hand? (*Josie verstoopt snel de hengels*) Er is hier iets mis. Dat voel ik gewoon.

Josie: Niets aan de hand, Clemma.

Clemma: Je denkt toch niet dat ik wakker word om iets dat goed gaat?...Waar is je vader?

Josie: Weer gaan slapen, denk ik.

Clemma: Er gebeurt iets verkeerd. Of er gaat iets verkeerd gebeuren. Je weet precies wat ik bedoel, meisje.

Josie: Ik heb mijn verloving met Kenny verbroken.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto